

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΗ΄
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2014 - 2015

Το Νόημα της Ιστορίας

1^ο Επικαιρικό Κείμενο

ΤΟ ΟΧΙ ΤΗΣ ΑΠΟΓΝΩΣΗΣ
ΤΟ ΝΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ
ΚΑΙ
Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΦΑΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Το ΟΧΙ δεν λέει τίποτα σπουδαίο, αν δεν είναι απλό παρακολούθημα ενός συγκλονιστικού ΝΑΙ. ΝΑΙ στην ουσιώδη ταυτότητα του εαυτού μου, ΟΧΙ σε όλα τα άλλα. Η άρνηση δεν ορίζει – πασχίζει να ορισθεί. Το ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ αυτό ή εκείνο δεν λέει τί ΕΙΝΑΙ το προκείμενο. Το Μη-ον δεν μπορεί να ορίσει το Ον. Μη-ον είναι το έτερο. Δεν είναι τούτο σημαίνει ότι είναι άλλο από αυτό. Το τί άλλο δεν μας το λέει η ετερότητα της άρνησης.

Το Ον ερείδεται και γιγαντώνεται σε ένα πέλωρο ΝΑΙ. Σε μια διακήρυξη ταυτότητας. Σε μια μεγαλειώδη κατάφαση ουσίας. Σε μια επί-δειξη και επιφάνεια. Σε μια φανέρωση άνευ υπολοίπου κρυφιότητας του Είναι του.

Το ον υπάρχει στην αυτοαποκάλυψή του. Υπάρχει θα πει λέει «Ίδού τί Είμαι». Ανεπίστροφο διαφορών και ετεροτήτων και αντιθέσεων προς πάντα τα άλλα. Η ετερότητα είναι παράγωγη, δεν είναι πρωτογενές δεδομένο της πραγματικότητας. Αυτό είναι αυτό και εκείνο εκείνο. Άρα διαφέρουν και είναι έτερα. Χωρίς ορισμό ουσίας δεν υπάρχει ετερότητα, χωρίς κατάφαση Είναι δεν υπάρχει άρνηση Είναι, χωρίς ον δεν υπάρχει μη ον.

Το ΟΧΙ στον ετεροπροσδιορισμό δεν σημαίνει δύναμη και υγεία αν δεν είναι φυσική απόρροια από το Μεγάλο ΝΑΙ στον αυτοπροσδιορισμό. Χωρίς θέση, τέτοια άρνηση έρχεται συνήθως στο τέλος παρατεταμένης και αυξανόμενης πίεσης, όταν η αθλιότητα της υποταγής είναι αφόρητη – η αντίδραση είναι

σπασμωδική και πάντα αναποτελεσματική. Το ον αντιθέτως λέει ΟΧΙ συστηματικά και σε πρώτη προσβολή, σε ότι δεν του ταιριάζει. Γιατί το αταίριαστο, ανοικείο και αλλότριο και ανόμοιο είναι βλαπτικό αν δεν εναρμονισθεί. Λέει ΝΑΙ σε ότι ταιριάζει στην φύση του. Η φιλία είναι των όμοιων, γιατί τα όμοια έλκονται και συνάπτονται ανεμπόδιστα. Τα όμοια και ταιριαστά είναι αμοιβαία επωφελή. Η φιλία ωφελεί.

Πρώτιστα όμως το Ον λέει ΝΑΙ στον εαυτό του και την ιδιαίτερη, ορίζουσα φύση του. Γιατί το κάθε ον έχει ουσία, ένα συγκεκριμένο, προσδιοριστικό πέρας, μια ωρισμένη ιδιομορφία που το χαρακτηρίζει αξεδιάλυτα. Χωρίς την ακμή αυτής της ουσίας του, το ον φθείρεται. Γι αυτό η τελειότητα δεν είναι πολυτέλεια αλλά αναγκαίος όρος ύπαρξης. Γι αυτό η ιδεολογία του εσθλού και της αριστείας δεν είναι ελιτισμός αλλά βαθύτατος ανθρωπισμός. Γι αυτό το κάλλος δεν είναι θέμα αισθητισμού, αλλά η ουσιώδης δύναμη του Είναι.

Γιορτάζει το ΟΧΙ ο πνιγμένος που πιάνεται από τα μαλλιά του για να σωθεί. Αυτός είναι ο ΝεοΕλληνισμός. Στην καλύτερη περίπτωση το έτερο χωρίς το ταυτό. Το άλλο χωρίς ουσία. Το μη ον χωρίς το ον. Στη χειρότερη εκδοχή του, στο επίσημο Κατεστημένο του Καθεστώτος, ο ΝεοΕλληνισμός είναι η παναηδία: αυτό καθ' εαυτό το ά-σχημο, που δεν είναι τίποτε και ποζάρει πιθηκίσια Ευρώπη. Το επίσημο σύστημα της Ελλάδας είναι ο βόρβορος του ΝεοΕλληνισμού. Μεταξύ ενός απελπισμένου ΟΧΙ του ανθρώπου που πονάει και πενθεί το χάσιμο της ταυτότητάς του, και του γλοιώδους ΝΑΙ του επιχαιρόντος για την αλλοτρίωσή του, ο ΝεοΕλληνισμός κυλινδείται χοιρηδόν στα τενάγη της απαξίωσης και αναξιοπιστίας.

Ο Ελληνισμός είναι η απόλυτη Κατάφαση: «Είμαι ο Ανθός του Κόσμου». Η ατάσθαλη επίδειξη του Απολλώνιου Κάλλους τολμάει τη μέγιστη οντολογική μεταξίωση των αξιών. Το γίγνεσθαι δεν μετράει, το Είναι αξίζει. Ο χρόνος είναι μέσο, η αιωνιότητα τέλος. Η γέννηση πάει μαζί με τον θάνατο στην υποβάθμιση ενώπιον του τετελεσμένου κάλλους. Γονιμότητα και Δύναμη, Γη και Ουρανός, η ύπαρξη ως τόκος της σύζευξης των Δυο, η περιοδικότητα του αρχέγονου Διπόλου, όλα τα παλαιά και φοβερά και σεβάσμια υποβιβάζονται τώρα εις παίγνιο του θείου Παιδός. Ο Όλυμπος είναι πλέον το κέντρο της πραγματικότητας. Οι Δελφοί ο ομφαλός του Κόσμου. Το Ολύμπιο πνεύμα βασιλεύει αγέρωχο. Ο Απόλλων εξολυμπίζει πάσα θεότητα. Εξαπολλωνίζει την πεμπτουσία του όντος. Το Κάλλος είναι η αιτία και ο σκοπός της ύπαρξης. Η απόλυτη επί-δειξη στην επι-φάνεια του Είναι.

Δεν υφίσταται Ελληνισμός χωρίς αυτή την απόλυτη κατάφαση του Κάλλους. Έρως Ελληνικός είναι αυτή η λατρεία του κάλλους. Που σημαίνει να υπάρχεις στο όριο των οντολογικών σου δυνατοτήτων, να ζεις στην πλησμονή του τον όρο του Είναι που σε καθορίζει, ορίζοντας έτσι με θανατερά κοφτερή διαύγεια το πέρας της ουσίας σου. Που συνεπάγεται υψηλό πολιτισμό αριστείας και το Αγωνιστικό Ιδεώδες της Ζωής. Που διαρθρώνει το θεμελιώδες συστατικό βίωμα του Ελληνισμού, την αρχετυπική υπεραξία του Κάλλους, στις Μορφές που το εκφράζουν, σε ποίηση, εικαστικές τέχνες, αρχιτεκτονική, τρόπο ζωής και ηθική, οικονομία και πολιτική.

Αυτό χρειαζόμαστε οι Έλληνες. Αυτό μόνο και τόσο πολύ. Χωρίς αυτό κανένα ΟΧΙ δεν μας σώζει. Δείτε πόσο εύκολα το κενό ΟΧΙ της αντίδρασης, επειδή δεν θεμελιώνεται σε ένα ισχυρό και αταλάντευτο ΝΑΙ θέσης,

μετασχηματίζεται σε ένα γελοίο και ποταπό ΝΑΙ, ΝΑΙ όχι στον Ελληνισμό, παρά στο αλλότριο και οθνείο. ΝΑΙ στον μόνιμο, αποκρουστικό ετεροπροσδιορισμό του ΝεοΕλληνισμού, από δυσσιώνου συστάσεως του κακοδαίμονος ΝεοΕλληνικού Κράτους μέχρι τον ορυμαγδό της σημερινής ξεδιαντροπιάς του Καθεστώτος Αισχύνης της χώρας.

Υπάρχει ένα γενναίο ΟΧΙ του εσθλού και ένα κακόμοιρο ΟΧΙ του χαμένου. Υπάρχει ένα πρόστυχο ΝΑΙ του δούλου και ένα υπερήφανο ΝΑΙ της μεγαλήνορος ταυτωτικής αυτάρκειας.

Αφηρωϊζουμε το ΟΧΙ των Περσικών Πολέμων. Αλλά χωρίς το απαράμιλλο ΝΑΙ του θαύματος του Χρυσού Αιώνα, το ΟΧΙ της θυσίας στις Θερμοπύλες θα ήταν ΟΧΙ αποκοτιάς. Το καταγέλαστα θλιβερό θέαμα να γιορτάζουν περιμαντρωμένοι το ΟΧΙ του 1940 τα δουλικά του 2014, επίγονοι των δουλικών του 1940, δείχνει πεντακάθαρα ότι πράξεις ανδρείας και φρόνημα αξιοπρέπειας δεν αρκούν από μόνα τους και ότι το Σωτήριο του Ελληνισμού είναι ο υψηλός πολιτισμός του δικού μας βιώματος.

Ο Ελληνισμός δεν συνιστά Ευρωπαϊκό εθνικισμό, δεν εκφράζει τη βούληση για δύναμη ενός λαού ομογενοποιημένου σε μια υποθετική «εθνοφυλετική» ενότητα. Ο Ελληνισμός είναι πολιτιστικό φαινόμενο. Βασίζεται στην πραγματική υπεροχή της ορισμένης πολιτισμικής επι-φάνειας. Είναι μοναδικός στην ταυτότητα της ουσίας του και των μορφών με τις οποίες αυτή αποκαλύπτεται, αλλά ταυτόχρονα και κοινός για όλους κατά τις δυνατότητες πρόσληψής του από τον καθένα, οικουμενικής εμβέλειας πραγμάτωση του ανθρώπινου Είναι στην πληρότητα της ουσίας του.

Η ιστορία είναι ιστορία πολιτισμού, δηλαδή η διαδικασία ολοκλήρωσης της ανθρώπινης ύπαρξης κατά την εναρμόνια πληρότητα των δυνατοτήτων

προσδιορισμού που περιλαμβάνονται στην ουσία του ανθρώπου ως ορισμένου όντος. Και υπ' αυτήν τη θεμελιώδη άποψη, η εστία της ιστορίας είναι ο Ελληνισμός στην κλασσική του πεμπτουσία, στο θαύμα του Χρυσού Αιώνα.

Ο Έλληνας με δικό του υψηλό πολιτισμό θριαμβεύει στην Αιωνιότητα κερδίζοντας, χάνοντας στις ασημαντότητες του Γίγνεσθαι. Χωρίς καταδική του αυτόφωτη κατάφαση επίδειξης υπεροχής κλείνεται στο καβούκι του ενστίκτου του και αντιστέκεται. Πάει περιθώριο. Σχοινοβατεί εντός και εκτός του Καθεστωτικού συστήματος. Γίνεται «Κλέφτης». Δεύτερη φορά τους τελευταίους αιώνες. Τώρα χειρότερα από την πρώτη φορά. Γιατί τώρα η εξουσία τον εξαπατά εξ ονόματός του. Και γιατί τώρα η εξουσία εκτρέφει συστηματικά ψεύτες και κοινούς κλέφτες.

Η Κλασσική Περιοπή και η Δημοτική Παράδοση είναι οι δυο πυλώνες για την ανάταξη της ΝεοΕλληνικής Κοινωνίας. Και αυτή τη διττή καλλιέργεια οι εγκάθετοι πίθηκοι του Καθεστώτος μας την στερούν συστηματικά και διαχρονικά. Γιατί το Κάλλος του Ελληνισμού είναι άνθος. Και το ανθρώπινο άνθος θέλει καλλιέργεια κατά τη φύση του, δεν είναι αγριολούλουδο. Χωρίς καλλιέργεια ο Ελληνισμός δεν χάνεται, κλείνεται στο προστατευτικό κάλυκα του αδιάφθορου ενστίκτου του. Ζει αμόλυντος μέσα στο καβούκι του και προς τα έξω σφυρίζει κλέφτικα. Το βίωμα του Ελληνισμού υπάρχει κάτω από τις στάχτες του ΝεοΕλληνισμού. Απελευθερούμενο να δράσει αυτοδύναμα και αυτόνομα θα βρει τις υψηλές μορφές πολιτισμού που το εκφράζουν, που το φανερώνουν, που το επι-δεικνύουν. Καλλιεργώντας τις θα τις πραγματώσει στην τελειότητά τους. Και αυτή είναι η αιωνιότητα που μας αξίζει και μας ανήκει. Η αιωνιότητα του τέλειου, του Κάλλους. Αυτή είναι η αλήθεια μας και η ηθική μας. Δεν υπάρχει για μας «πρέπει» και «δέον» εκτός από τον αγώνα της αριστείας, σαν Αχιλλέας ή σαν Κλέφτης αναλόγως των συνθηκών. Δεν καταλαβαίνουμε άλλη ηθική επιταγή από αυτή. Δεν υπάρχει θέωση εκτός από την

αιωνιότητα της τελειότητας. Δεν αναγνωρίζουμε άλλη αλήθεια εκτός από αυτήν.

Μας στερούν το δικαίωμα της ουσίας μας, την εκτέλεση της Διαθήκης του Είναι μας.

Και απαντούμε με την Κλεφτουριά.

Εδώ βρίσκεται το κλειδί για να καταλάβουμε την μόνιμη ΝεοΕλληνική αποτυχία.

Εάν δεν τιμηθεί κατ' αξίαν η αριστεία του Αχιλλέα οι Τρώες θα τρέπουν σε φυγή το τσούρμο του Αγαμέμνονα, όπως οι Τούρκοι κυνήγησαν τα στρατά του Μαυροκορδάτου στην Πάτρα και τα Παλληκάρια ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

Τον Αγαμέμνονα τον ανεχόμαστε αν δεν μας πολυμπαίνει στη μύτη. Τον Αχιλλέα θαυμάζουμε και ακολουθούμε στα μεγάλα έργα. Και μιλάμε για Αγαμέμνονα, όχι για Καραγκιόζηδες.

Το συστατικό Έπος του Ελληνισμού τραγουδάει την αλύγιστη οργή του Αχιλλέα για την προσβολή που του έγινε από τον ασταθή τιτλούχο, μέχρι την ολοκληρωτική δικαιωματική εκδίκηση του Ήρωα. Το θέμα της Ιλιάδος είναι η τιμή του Αχιλλέα, αυτή είναι η μορφή, τα άλλα συνιστούν την ύλη της υπό-θεσης.

Απέναντι στην καθεστωτική παραμόρφωση της ταυτότητάς μας, απέναντι στον γελοίο Ευρωπαϊσμό, είμαστε όλοι οι Έλληνες Κλέφτες ασύγκριτα περισσότερο από ό,τι απέναντι στον Οθωμανισμό που δεν μας αλλοίωνε τη μορφολογία της ουσίας μας, ενώ συνανήκε και στον αυτό με εμάς γεωπολιτικό χώρο.

Ο Ελληνισμός προορίζεται για δόξα. Χωρίς μέγεθος υψηλού πολιτισμού βυθίζεται στα κοσμικά στοιχεία και περιμένει. Συμπαράσχει σύμπαντα τον εθνικό βίο σε αφάνεια και καταστολή και αποτυχία. Σαν τον θυμωμένο Αχιλλέα.

Η αιτία της αποτυχίας του ΝεοΕλληνισμού είναι ο πολιτιστικός αφελληνισμός του.

Την ευθύνη και την ενοχή για τον αφελληνισμό του πολιτισμικού μας φαινομένου φέρουν ακέραιη οι Ταγοί του Γένους επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και το εγχώριο Καθεστώς της χώρας από συστάσεως του Νεοελληνικού Κράτους επί Ευρωπαϊκής Προστασίας. Ούτε οι Τούρκοι, ούτε καν οι Ευρωπαίοι, φταίνε φυσικά για την κατάντια μας.

Το Καθεστώς που είναι η αιτία της αθλιότητάς μας το διαγράφουμε. Και ξαναρχίζουμε από την αρχή με το «Γνώθι σαυτόν». Στόχος μας ο πολιτισμικός Ελληνισμός. Πετάμε τα ξένα ρούχα και γυμνωνόμαστε. Ψάχνουμε έξω μας και μέσα μας και ξαναβρίσκουμε τον εαυτό μας. Διαμορφώνουμε τις δομές που του ταιριάζουν και τον διευκολύνουν να δράσει ανεμπόδιστα. Και τον αφήνουμε να μεγαλουργήσει. Τόσο απλά. Δεν είναι δύσκολο. Αρκεί να δούμε τον εαυτό μας γυμνό από τα μπιχλιμπίδια του Ευρωπαϊσμού.

Ο Ελληνισμός είναι η απόλυτη μοναδικότητα μεταξύ των υιών του Ανθρώπου: είναι το κοινό άνθος του ανθρώπινου φυτού. Και ανθεί όταν το καλλιεργείς αγνοώντας τα πάντα εκτός από αυτό.

Δεν υπάρχει άλλος θεός εκτός από την ομορφιά.

Εις αιώνα.